

ELS COLORS DE LA INFANTESA

Samarreta negra, pantalons negres, mitjons negres, botes negres... La Charlotte era una nena de dotze anys acabats de complir, a qui li encantava el color negre des de feia poc. Aquella tarda havia anat de visita a casa del seu avi. Com que volien preparar un pastís, l'avi Pep li va demanar que anés a buscar les receptes de la seva àvia, que guardava a l'habitació. De camí, es va adonar que hi havia un armari en el qual mai havia parat atenció. Com que era tan curiosa, va obrir l'armari i, en veure que no tenia fons, hi va entrar.

El final de l'armari la va conduir a un poble sense colors. El poble era molt trist, sense vida, que semblava que els seus colors no només desanimaven el poble si no que també desanimava als seus habitants. Els arbres i les plantes havien perdut el verd, eren de color negre i gris. Quan va començar a caminar, va trobar a terra un rellotge que va reconèixer com el de la seva àvia, i que marcava un compte enrere, fins les 00:00 h de la nit. Per què marcava això? De cop i volta, va veure una noia de color gris que s'assemblava una mica a ella. La noia es va apropar i va dir:

-Hola, em dic Sharly. Veig que has vingut... T'explico: has d'intentar que al poble tornin els colors abans que s'acabi el temps que veus al rellotge.

Mentre la Sharly li deia això, va passar un nen pel seu costat que s'assemblava molt al Nil, un antic amic de la Charlotte. La Sharly el va saludar:

-Hola! -va dir, movent la mà.

El nen li va tornar el gest. De sobte, la Sharly es va posar a cantar una cançó: "Al matí surt el sol brillant, pintant el cel de blau radiant..." I va començar a fer unes tombarelles ben curioses.

-Aquesta cançó la cantava jo amb la meva àvia; ens la vam inventar juntes. I les piruetes també- va explicar al Charlotte

Llavors tot va tenir sentit: la Sharly era la Charlotte, però, com? No tenia sentit!

-Veig que ja ho saps... Sí, efectivament, sóc el teu esperit de quan eres petita, però, a mesura que has anat creixent, he anat perdent el color i el poble també. El poble et representa.-va dir la Sharly

-Què? - va exclamar la Charlotte

-Sóc una part de tu que ha anat perdent l'alegria. Vols veure una cosa molt interessant?- va proposar la Sharly

-Per què no? Anem! - va dir la Charlotte

La Charlotte i la Sharly van anar en direcció a una casa que no havia perdut els colors: la de la seva àvia.

-Amor! Charlotte!- va dir l'àvia

-Àvia!? Àvia!

La Charlotte va córrer i la va abraçar.

-Sé per què estàs aquí; t'ajudaré. A mida que vas creixent, vas oblidant coses de la teva infància, aquestes coses es van tornant negres i grises. Hem de trobar la manera que el poble et reconegui i que tornin els colors. Vinga, anem al poble.

-Hola, crec que tots em coneixeu. Estic aquí perquè hem de fer que al poble tornin els colors abans que s'acabi el temps.

Després que la Charlotte ho relatés tot, els habitants del poble van explicar moltes anècdotes perquè la Charlotte recordés. A mesura que ella anava recordant, al poble tornaven els colors i la vida.

-Crec que la meva missió aquí ja ha acabat; he de tornar a casa.- va dir la Charlotte.

La Charlotte es va dirigir cap a la porta de l'armari i es va acomiadar de tots. En travessar-la de nou, es va trobar de tornada a casa del seu avi, portant amb ella tots els seus records i experiències que conformen la seva identitat. A partir d'aquell dia, la Charlotte va comprendre la importància de mantenir viu l'esperit de la infantesa. Va decidir incorporar més colors a la seva vida, tant en la manera de vestir com en les seves activitats diàries. Va reprendre aficions que havia deixat de banda, com pintar i jugar a l'aire lliure, i va buscar reconnectar amb vells amics. Aquesta experiència la va ajudar a entendre que, tot i créixer, és essencial conservar la il·lusió i l'alegria de la infantesa per mantenir una vida plena i colorida.

Paula Cureses